

מבשר טוב

קידוש שבת קודש פרשת כי תשא
לרגל הולדת נינת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
שנת תשע"ו לפ"ק - פה עיה"ק ירושלים תובב"א

מאמר תשא את ראש בני לפקודיהם

"כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה" (שמות ל, יב). ענין לשון 'נשיאות ראש' הנאמר כאן במנין בני ישראל, שכבר נעמדו המפרשים בטעם שלא אמר הכתוב לשון מספר ומנין, [עייין אור החיים הק' ומפרשים]. - בפשיטות מבואר בספרים הקדושים, שיש כאן כח 'נשיאות ראש' לנשא ולרומם ולהגביה את ישראל. שבכח המנין שנמנה אל איש מישראל לפקודיהם לצבאותם, לא היה בו רק מספר בעלמא. אלא שבכח המנין לרומם ולנשא ערכו למעלה ראש, והיינו "כי תשא את ראש בני ישראל".

אלא שמה שצריך כאן ביאור הוא לשון "לפקודיהם" שאמר הכתוב, שלכאורה הוא לשון גרוע מעט, וכבר נעמד בזה זקני הק' זצללה"ה בדברי בינה כאן. שתיבת 'לפקודיהם' מתפרש בכמה מקומות מלשון של חיסרון, כמו (במדבר לא, מט) "ולא נפקד ממנו איש", וכן (שמואל א כ, כה) "ויפקד מקום דוד". ומדוע תופס כאן הכתוב בלשון של חיסרון, ולא אמר בלשון הפשוט 'למספרם' או למנינם, וצריך ביאור.

אך נראה אדרבה, בדווקא תפס כאן הכתוב בלשון הגרוע לשון של חיסרון, ללמד על זו הנשיאות ראש שפתח בה את פרשתנו, נשא את ראש בני ישראל, שאין כוחה יפה רק בזמנים הטובים והמלאים בשלמותם. אלא גם "לפקודיהם", בזמנים של חיסרון וגריעות, זמנים הנפולים והחסרים, גם בהם יש כח וציווי של 'כי תשא את ראש בני ישראל'.

כי לפעמים ישנם אנשים או מצבים שבבחינת "לפקודיהם", שנראים החסרונות, והאדם נותן לבו ומחשבתו אל חסרונו ונופל בעצבות וייאוש, הן מחמת חסרון הגשמי או חסרון הרוחני, מצד גלות הכלל או מצד גלות הפרט. והם זמני חשכות וירידה ונפילה, ומצבים הנראים כחלולים וחסרים, שאין בהם צמיחה והתנשאות, כי אם בהיפך נפילה וחשכה, ומתוך כך נופל האדם בייאוש, רחמנא ליצלן.

וכבר ייסד רבינו הבעש"ט הק' זי"ע, שהדרך שתופס היצר הרע את האדם ברשתו, שיהיה מוחזק כולו תחת ידו, לא רק במכשול של עבירה או מעידה ונפילה פעם אחת או כמה פעמים, אלא לוודא בבירור שהוא מוחזק תחת ידו ורשותו. - הוא כשמצליח להכניסו בייאוש, שאם נכנס הייאוש בלב, אז נתון הוא כולו ברשת הייצר, ואינו מחפש ומשתדל להוציא עצמו, ולהתעלות מן הבור שהפילו בו. כאשר עצם הרצון וההשתוקקות כבויים, ואין בו שום חפץ לשנות עצמו לטובה, ומניח עצמו בייאוש וחידלון, ובזה כבר הכניסו ולכדו הייצר ברשתו אשר טמן לו.

הוא שהכתוב מדגיש ואומר, "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם", לפקודיהם דייקא, לא רק בעתים הטובים והשלמים, כי אם גם בזמן 'לפקודיהם', כאשר נתונים הם בחסרונות ומגרעות רבות, וכן בעיתותי הגלות הקשה שאין קרן ישראל למעלה, ונאנקים תחת עול הגלויות בכלל ובפרט, והאדם חש ומרגיש בחסרונו המיצר ומכאיב לו. - עם כל זאת, בל יתן חלילה הייאוש לחדור אל לבבו ונפשו, אלא גם באותם מצבים גופא "תשא את ראש בני ישראל", לעודדם ולרוממם גם בזמני החיסרון, שעדיין יש בהם מצד אחר שלמות גדול בעניינים רבים. ואם יסתכלו רק אל החיסרון ואל המגרעת הרי בוודאי יפלו בייאוש ומרה שחורה ח"ו. ועל כך נצרכה 'נשיאות ראש' גם לזמנים הנמוכים והחסרים, לבל יהיו נפולים ומיאשים, שיידעו נאמנה שיש בהם חשיבות גדולה וכוחות מופלאים, והרבה דברים טובים ושלמים לנשא ולרומם את ראשם.

כי איש ישראל מצד עצם נשמתו, נשמת ישראל קודש, כבר יש בו מעלה גדולה וקדושה עצומה, כי בעצם הלידה שנולדה הנשמה לעולם כנשמת ישראל, והרי הוא עומד בקדושת ישראל, זו המציאות הטבעית שטבועה

בנפשו בעצם לידתו לעם היהודי, יש בה מעלה וחשיבות יתרה, ומצד עצם מינו ומהותו יש בו הרבה כוחות סגוליים ומעלות טובות.

ועד כדי כך מגעת מעלת ישראל, שכתב זקני בדברי בינה כמה פעמים, שהרשע הגדול והאיש הגרוע ביותר, הרי הוא תמיד עומד במעלה יתרה מן הגוי הטוב והמזוכך ביותר שבחסידי אומות העולם. והיינו מחמת עצם המין ועצם מהות ומציאות נשמתו, שהיא נחצבת ממקום גבוה ונעלה הרבה יותר ממקום מחצב נשמת הגויים. ולכן אף אם חלילה הרבה לקלקל ולהפשיע, ומאידיך הגוי תיקן ועשה הטוב תמיד, מכל מקום מעלתו מצד עצם מהותו גדולה יותר.

והיינו כמבואר, שזאת נובע מצד עצם מהות הנשמה, שנשמת ישראל קודש מצד עצמה כבר עומדת במעלה עליונה, ויש בה הרבה קניינים נפלאים בכוחות סגוליים וקדושה עליונה.

ואין דבר זה משנה מצבו של האדם מצד מעשיו והנהגתו, כדקיימא לן בהאי טעמא (סנהדין מד.) "ישראל אף על פי שחטא, ישראל הוא". כי גם אם חוטא ומרשיע, הרי מצד עצם מהותו ונשמתו נשאר הוא במעלת ישראל ובקדושת ישראל.

הוא שאמר השי"ת למשה בהאי פרשה דידן, "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם", תראה ותוכיח להם שאף בעתותי 'פקודיהם', שנראה בעיניהם שהם מלאים חסרונות וגירעונות, ואין מכירים להעריך ולהחשיב עצמם. – גם במצבים שכאלה 'תשא את ראש בני ישראל', לרומם את קרנם למעלה ראש, שיכירו וידעו נאמנה שעם כל החסרון וחשכת הגלות, עדיין יש בהם מעלות טובות, וקניינים טובים, וידעו לנשא את ראשם ברוממות ובהגבהת קרן ישראל, שלא יהיו נפולים חלילה ונוטים אל הייאוש רח"ל, רק מתעודדים ומתרוממים בשמחה, להגבהת קרנם ונפשם למעלה ראש.

*

יתרה מזו נראה עוד להעמיק חקר בכוונת נשיאות ראש "לפקודיהם", לא רק שגם בזמן החיסרון צריך להזכיר את מעלתם שמצד השני, ושעדיין יש בהם ערך גדול וחשיבות רבה כמבואר. – אלא צריך לנשא ולרומם את עצם 'פקודיהם' גופא, ואת אותו חיסרון עצמו המפיל ראשם להיות נפולים בדעתם ובלבם, הוא עצמו צריך להפוך להם לנשיאות ראש ברמה, כמו שאבאר. ובזה מתפרש בנחרצות יותר "כי תשא את ראש בני ישראל – לפקודיהם", שתישא ותגביה ראש בני ישראל בפקודיהם וחסרונותיהם עצמם. שבאותו דבר עצמו שנפלו בו, ומה שמדמים בדעתם כחיסרון גדול וחשכות ועיצבון עבורם, בו עצמו טמונה נשיאות ראשם ודו"ק.

ואפרש שיחתי בזה, באשר אקדים בקצרה מה שביארתי במקו"א [ספר 'מבשר טוב ברכה של גלויות', וס"ג שבת חזון עת"ב תשע"ה], בדברי הרמב"ם ז"ל בשלהי הלכות תעניות (פ"ה הי"ט): "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר (זכריה ח) כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים" עכ"ל. ומקורו טהור בתוספתא סוף תענית (פ"ג הי"ד) עי"ש.

ומן התימה להבין, ניחא מה שעתידיהם הם להתבטל לימות המשיח, מאחר שבטלה צרת החורבן, ופקעא סיבת התענית. אבל מהיכתי תיתי להפכם להיות ימים טובים וימי ששון, ועל מה יש לקבוע שמחה בימים שחרבה עירנו ושם בית מקדשנו.

ברם מוכרח מכאן, שתתגלה לעתיד כל אותה תענית ומספד, שאינה רק על לשעבר כמו שבוכים להולך. אלא כל עיקרה מכינה על להבא, והיא היא שבונה ומייסדת את כל תשתית בנין הבית שלעתיד. ובלעדי כל אותם תעניות שנצטערו ישראל ובכו וספדו בתעניות גלויותיהם, לא היו יכולים להגיע בשום אופן אל הטובה הגדולה שבימות המשיח ולבנין בית הגדול המקווה. ולפיכך כאשר יכירו ישראל ויראו בבירור למפרע, שבכל אותם צומות ותעניות היו בונים ומייסדים תשתית בנין הגדול, ממילא ייהפכו להם אותם הימים לימי שמחה וששון, שדווקא אותם הימים הקשים הם הם שייסדו ובנו עבורם את כל הטובה הגדולה.

כיוצא בדבר בכל חשכת הגלות המר, והצרות והייסורים הרבים הרודפים אותנו, הן מצד גלות הכלל, והן מצד גלות הפרט. – כולם הכנה ובנין לטובה גדולה העתידה לבוא לאחריה, שמכח מעברי הגלות הקשים נבנית ונמשכת הגאולה שלאחריה.

ואם יכירו זאת ישראל קדושים נאמנה, ויבינו היטב עומק גילוי מופלא זה, לא יתהלכו כל כך קדורנית, ולא יתעצבו בצרותיהם ועגמות נפשים בייאוש ומרה שחורה חלילה, המביאים את האדם אל הלחץ והמרמור התמידי, אלא בהיפוך הגמור. – וכדוגמת האדם הבונה את ביתו ומשכללו, שאף כי עתה עדיין אין רואים הבית עומד על תילו בכל יופיו והדרו. רק בהיפך אתר הבניה מלא חול וטיט ופסולת ולבנים, שאין בהם שום דבר המשמח כלום. אבל האיש הבונה לבו מתמלא שמחה וגיל על הבית הנבנה והולך לנגד עיניו. כאשר רואה הוא בחוש בהתקדמות לבנה אחר לבנה, המקימים את הבנין הגדול שבתכנית המהנדס. – כן הוא הדבר ממש בכל החשכות והשחור הנורא העובר על איש ישראל בעגמות נפש הפרטית, או בצרות הכלל, יהיו איזו צרות שלא יהיו, שהם כולם בונים והולכים בנין גדול לתפארת היחיד והרבים.

[ואדרבה, יותר שמחה נשאת חקוקה בלב האדם, מן החלק שבנה וטרח ויגע והזיע בדבר מתחילה עד שראה את היופי שרואה, מן התוצאה הסופית בהדר המתקבל לפניו. כי רוצה אדם בקב שלו, וסיפוקו ושמחתו תהיה תמיד מעצם העמל שהתייגע והביא בעשר אצבעותיו לכל העושר הזה. כי הסיפוק מעצם העמל והשגת העשירות, יותר גדול מן העשירות עצמה ודו"ק].

והיינו טעמא שמבואר בספרים הקדושים, ובתורת זקני הק' זצלה"ה בתולדות אדם (ליקוטים ד"ה א"י ויאיר בן מנשה), שכ"א ימי אבלות דבין המצרים מכוונים כנגד כ"א ימים טובים שבירח האיתנים. וזל"ק שם: "זאת ידוע כי הימים שבין המצרים הם ימי צער, והם בחשכות גדול מחמת התגברות כח הרע שבימים האלו, ומאוד צריך האדם להתגבר בזה הזמן. וכ"א יום שבין המצרים, מכוונים נגד הכ"א יום שמראש השנה עד שמיני עצרת [עי' מאור ושמש פר' פנחס ד"ה החודש]. והמתקן את נפשו בכ"א יום שבין המצרים, אז יוצא לזכות בימי הדין הנ"ל, כי כבר תיקן כל הצריך לו, ואין עוד לירא מיום הדין, כי הימים נהפכו לרצון ולרחמים" עכ"ל"ק.

והיינו כמבואר, שדווקא ימי הצער והחשכות הגדול, כשהאדם מתגבר שלא ליפול רוחו בהם, ומחזיק מעמד עד יעבור זעם, ומתחזק עצמו במה שיכול. הם הם שמהפכים לתקן את נפשו להפוך כל הדינים והקטרוגים לרצון ולרחמים, וזוכה מכוחם לטובתו הגדולה.

וכענין שביארתי שם על פי פשטות, טעם שנקרא תשעה באב "מועד", כד"א (איכה א, טו) "קרא עלי מועד". ואף יוצאים מזה כמה נפקותות להלכתא, שעל אף היות צומא רבא דתשעה באב יום אבל ותענית ומספד, הרי הוא גם 'מועד' מאידך גיסא ואין אומרים בו תחנון וכדומה, כאשר הובא שם. – ונתבאר בזה, שיסוד 'מועד' הוא זמן ועת הנקבע ומעותד להיפגש בו יחדיו. וזה טעם הפשוט שנקראים כל החגים בלשון "מועד", שאין תרגומו הפשוט אלא 'זמן' בלבד. רק המכוון בזה שהקציב השי"ת לנו זמן ועת ומועד להתחבר עמו יחדיו, ואנו קרואי מועד בזמן החג המיועד לנו להתקרב עמו יתברך. – אלא שצורת ותוכן אופי אותו החיבור שבהתוועדות המועד תתכן בב' פנים, יש שנפגשים באהבים להתעלס יחדיו מתוך אהבה וחיבה. ויש שתהיה איכות הפגישה בהיפוך חלילה, לייסר ולמצות עומק הדין, כאשר יש בכל דבר ב' הבחינות זה לעומת זה. – אבל מכל מקום בשתי האופנים הינם זמנים המיוחדים לקדם אותנו לטובה, ולקרבתנו אל התיקון הנצרך והייעוד הטוב המיועד לנו. רק שבזמני טובה הוא בא מתוך אהבה גלויה, וקירוב והתעלות חיבור אוהבים זה עם זה בדבקות עליון. ובזמני הפורענות אנו מקבלים זאת מתוך אהבה מוסתרת, שבמקל חובלים, שהחושך את שבטו שונא את בנו (משלי יג, כד), ומתוך האהבה הגדולה שרוצה בטובתו, ואינו רוצה לעזבו ברעתו ושפלותו להשליכו ממנו, הרי הוא מתקרב להתייעד ולהיועד עמו כדי 'לטפל' בו, ולהעמידו על מכונו כראוי לו לפי נפשו. ונמצא שבין כך ובין כך הרי הוא 'בטיפול', והכל נעשה לטובתו הבלעדית, וזה שורש ביאור 'מועד' דתשעה באב ודו"ק. וכבר הארכת בזה יפה שם במקומו בעזי"ת.

נמצינו אם כן עולים מכל האמור, שכשנעמיק היטב בשורש סיבת כל הקורות אותנו, נוכל להבין מאמר הכתוב בדין "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם" דייקא, תיטול אותו חיסרון וחשכות המעציב את לבך ומפילך מטה, תתבונן בעומקו וסיבת מציאותו, ותמצא שהוא גופא הסיבה לנשיאות ראשך מעלה, ולא חלילה להשפילך מטה, כי מתוך פקודיהם וחסרונותיהם נמצאים בונים ומכינים את הגדלות והטובה היעודה להם. הן כל פרט

ויחיד בייסוריו הפרטיים כדי להביא עליו את טובתו הפרטית, והן במבט הנכון על גלות הכלל, שמתוכה יבואו אל גאולתם השלמה והטובה.

היינו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש תנחומא (תצוה ו): "זה שאמר הכתוב (שה"ש ז, ו) 'ראשך עליך ככרמל', הרש שבישראל שקול כאליהו, שנאמר (מ"א יח) 'ואליהו עלה אל ראש הכרמל'. 'ודלת ראשך כארגמן' (שם), הדל שבישראל שקול כדניאל, דכתיב ביה (דניאל ה) והלבישו לדניאל ארגונא וגו'" ע"כ.

והיינו כמבואר, שדייקא מתוך אותה דלות ועניות ושפלות, יבוא הרש אל המעלה עד שנעשה שקול כאליהו בהר הכרמל, והדל שבישראל נעשה שקול כדניאל ודו"ק.

ויש לי להביא ראיה חזקה בזה, מגלות מצרים ושורשה, שכתבו בספרים שהיא הכנה למתן תורה, ופשוט שמבלעדי גלות מצרים שעברו ישראל מאתיים ועשר שנים, לא היו זוכים למתן תורה וארץ ישראל וכל המעלות הנשגבות, שכולם הוכנו על ידי גלות מצרים שקדמה להם. – והנה לכשנתבונן במהות אותה גלות קשה, נמצא אותה במדרגה נמוכה עד מאוד הן בגשמיות והן ברוחניות, כאשר היו מעונים תמיד בעבודת פוך, ונפולים עד מ"ט שערי טומאה, כמו עובר במעי אמו כנודע, שנצרך להוציאם 'גוי מקרב גוי', וכמעט שהתערבו והתבוללו כמצריים גמורים, רק נשמרו בכמה דברים יחידים שלא שינו שמם לשונם ולבושם כנודע, אבל מצבם הגופני והנפשי היה בדיוטא התחתונה בשפל המצב. – ודווקא מתוך שעמדו בעוז באותה הגלות, היא שהכינה עבורם את כל השבח הגדול שנעשו לאחר מכן לעם סגולה, וזכו למתן תורה ולארץ ישראל. והוא הסיבה שהכתוב מזכיר לנו כל העת תמיד את יציאת מצרים, ואנו מצוים על זכירתה מדי יום שחר וערב, כי ממנו נלמד שדווקא מתוך אותם מצבים קשים ונמוכים ביותר, נבנה ומתייסד העתיד הגדול. וכן מתוך גלות קשה שבישראל, בונים הזמנים הגדולים של לעתיד לבוא.

המורם הלכה למעשה, שלא ליתן בשום פנים ואופן לחדור הייאוש והאכזבה בקרב איש ולב עמוק חלילה וחלילה, רק לדעת ולהכיר נאמנה עוצם חשיבות הנשיאות ראש שיש דייקא בעיתותי "לפקודיהם", דווקא בעת שאנו כמו רשים ודלים נחשבים אנו כאליהו ודניאל. ולהבין אל נכון מעלת אלו הזמנים הנמוכים, שהם באו להכין אותנו ולחשל את לבנו ונפשו בחיסון איתן לקראת זמנים גדולים. – ותפקידנו אנו בזמנים ומצבים שכאלה, לשמור עצמנו ורוחנו בחיזוק התקוה הפנימית, והתפילה העמוקה לפני מלך רחום וחונן מתוך תקוה גדולה ואמונה וביטחון ביציאה מן הצרה, אפילו אם חלילה כבר מונחת החרב בתוך צווארו רח"ל כאשר הארכתי במקו"א [ספר מבשר טוב תחיית המתים]. ולהתחזק איתן בחיזוק עצום וגדול, שלא להניח חלילה ליפול יותר מדחי אל דחי, כטבע תוצאת הייאוש הפנימי, רק לשמור איתן בכל מה שיכול.

וכאמור הדברים אמורים גם אל כל יחיד ויחיד לפי מה שהוא אדם, לא רק בגלות הכללית. כאשר אמרתי כמה פעמים בפירוש תפילת ריבון העולמים, שאומר איש ישראל בליל שבת קודש, "שתרחמני עוד בגלותי לגאלני", שאין כוונת תפילה זו לגאולת הכלל מתוך גלות הכלל, שאם כן היה צריך לומר במ' – מגלותי ולא 'בגלותי'. אלא מבקש כאן על השבוע הבא, לעזור בידו ולסייע בתוך גלותו הפרטית, בכל הני חבילין דמעיקין, וכל הרפתקי דעדי עליה בפרטיות, שיעמוד ויחזיק בהם היטב, ויזכה לצאת מאותה גלות קטנה פרטית העוברת עליו עתה בתוך הגלות הגדולה, לגאלני בגלותי, ודו"ק.

ובזה צריך להתחשל היטב בלב ונפש כנגד כל אותם נסיונות ומעברים ועגמות נפש בגוף ובנפש שעובר האדם, להחשיבם ולייקרם ולדעת ערכם הפנימי. על דרך שמביא זקני הס"ק זצ"ללה"ה מביאלא בדברי בינה, בשם רבו הקדוש מוהר"ם מקוברין זי"ע. וזל"ק (עקב אות יט): "על דרך שאמרו במשנה (אבות ב, ד) 'זאל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה'. פירוש כשאפנה מעסקי ויהיה לי מנוחה מהדברים הגשמיים. וכמו כן לא יאמר לכשאפנה, כמו ששמעתי בשם הרה"ק מורנו הרב משה מקאברין ז"ל זי"ע, שאל תאמר כשאפנה ממחשבות זרות ומדות רעות ומן היצר הרע אז אשנה. – 'שמא לא תפנה', היינו כי שמא נבראת על זה האופן שלעולם לא תפנה. כי יש אדם שנברא שיעבוד בעבודה כזו אשר לעולם לא יתפנה וכו'" עכ"ל"ק.

והיינו, "שמא לא תפנה", כי שמא זה כל עיקר החשוב ביותר המבוקש ממך, שתעבוד השי"ת דייקא מתוך מצב של "לא תפנה", ורק מכך תעלה הנחת רוח להשי"ת למעלה, ובשביל כך באת לעולם, וזו כל עיקר תכלית המבוקש ממך, שאמרת ונעשה רצוני, מתוך מצב של 'לא תפנה' דייקא. – ונמצאת למד בתוצאה של דבר, שאם כן יש לך לשמוח על כך שאתה זוכה להעלות נחת רוח לפניו מתוך קשיים וייסורים, ומתוך מצב של 'לא תפנה'

דייקא, שמתוך כך דייקא עולה התענוג ונחת רוח למי שאמר והיה העולם, ודו"ק היטב. ומי יתן וייכנסו הדברים ויחדרו היטב אל תוככי לב פנימה, שבזה בודאי יחוללו מהפכות גדולות בכל צורת הגישה אל החיים בכלל, ואל הקשיים והניסיונות בפרט. ובזה ימצא איש ישראל בעצמו כוחות סגוליים מופלאים שלא ידע מקיומם בתוכו כלל, ויעלה ויצמיח מתוכם למעלה נכונה, וכן בכללות ישראל להצמיח מתוכם קרן דוד מהרה.

*

ומבואר לפי זה, מ"ש בספרים הקדושים בלימוד פרשת שקלים, שצריך איש ישראל לדעת ולהכיר שאינו אלא מחצית. – אך בהאמור נראה להוסיף, שיחד עם זאת צריך לקיים 'ויגבה לבו בדרכי ה', ואם רואה חלילה שהכרת זו המחצית מביאתו לידי עצבות וירידה, תיכף ישא את ראשו לרומם ולהגביה ערך נשמתו הפנימית למעלה, ולא יתן הייאוש לחדור ללבו.

ולפיכך פתח הכתוב בזו הפרשה דמחצית השקל דייקא בנשיאות ראש, "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם, ונתנו איש כופר נפשו כו' מחצית השקל". לומר, שיחד עם הלימוד הזה שאין בך אלא מחצית ורחוק אתה מן השלמות, כדי לאחוז בפלך הענווה הנכונה מחד. – יחד עם זאת צריך מאידך לנשיאות ראש שלא ליפול חלילה במדרון הענווה הפסולה, המפילה נפשו של אדם לשאול, רק להכיר ערך חשיבות הגדולה של איש ישראל באשר הוא.

ונראה זו המצוה "כי תשא את ראש בני ישראל", שאינה אמונה למנהיגי ישראל דווקא, כמשה רבינו בשעתו. אלא על פי יסוד מרן הבעש"ט הק' זי"ע, שכל מצוה וכל תיבה שבתורה שייכת לכל אחד ואחד בכל דור ובכל זמן [עיין בעש"ט עה"ת פרשת חוקת]. – שכמו כן חובה זו של נשיאות ראש ישראל, אף היא לא נאמרה רק לרבנים ומנהיגים פרנסי הדור וקברניטיו שיהיו הם מנשאים ומרוממים קרן ישראל. אלא אף כל יחיד ויחיד כלפי עצמו יקיים "כי תשא את ראש בני ישראל", בנשיאות ראש והכרת ערך העליון בחשיבות נפשו ונשמתו החצובה מגבהי מרומים.

ומתוך כך יידע להעריך נאמנה כל פרט קטן שעושה ופועל בעולמו, שלא לזלזל חלילה במצוות ומעשים טובים שעושים ומקיימים, ולייקר מאוד כל תפילה וכל מעשה טוב שעושים.

על דרך שכתב כ"ק אאמו"ר זצללה"ה בספה"ט חלקת יהושע פרשא דידן (מהדורה חדשה דף תקי"ז): וז"ל: "כי תשא [את ראש] וכו'. לרמז, דהעיקר שאיש ישראל צריך לדעת שכל נשימה חיות חדש, ולא לפגום החיות שנותן לו השם יתברך".

"וזה 'כי תשא [את ראש]', באם אתה רוצה להנשא למעלה, לבחינת דעת. – אז 'לפקודיהם', תדע כי בידך 'אפקיד' רוחי (תהלים לא, ז), ולא תפגום החיות שנותן לך השם יתברך, אכיה"ר" עכ"ל"ק.

ולהן שם (תקי"ט): "או יאמר [כי תשא את ראש], מרמז [לענין] התחזקות, שצריך לדעת כי השם יתברך [שהוא] חלק אלקי ממעל, יש בכל ישראל. וזה 'לפקודיהם' מלשון פיקדון, שיש בכל אחד, ועל ידי זה יוכל לחזק עצמו" עכ"ל"ק.

והיינו כמבואר, שלא יזלזל חלילה בעצמו ובערך נשמתו, רק יידע נאמנה שיש בתוכו חלק אלקי ממעל שהוא מופקד בידו, ויידע ערך אותו פיקדון, ובזה יחזק את עצמו תמיד.

*

גם נראה לפרש עוד בלשון "לפקודיהם", שהוא מלשון פקידי המלך, פקידים המופקדים בהנהגת המלכות. ואף בזה תשא את ראשם, להודיעם מעלתם שהם כמו 'פקידים' המופקדים בשמים ובארץ, ובכוחם להנהיג לעילא ולתתא כפקידים המופקדים מטעם המלך. ולהמשיך בעולם ישועות וברכות, שיהיו ישראל קדושים נפקדים בדבר ישועה ורחמים, ובכל הנצרך לטובה.

ונזכה מהרה לישועה הכללית, עדי השמחה הכללית שבביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.